

Een gezellig avond-uur.

Voor een vrijgezel had ik het aardig getroffen. Mijn kamertje had een uitkijk op een grooten hof, waarin nooit vogelnesten gestoord werden. Daar huisde 's zomers allerlei klein grut, behalve de groote vogels, zooals goudmerels, spreuwen, roeken enz. Dikke boomen, met klimop bewassen, gaven uitmuntende gelegenheid tot nestelen. Deed ik 's morgens m'n raam open, dan was het een getjilp, een gefluit, een geschetter van d'andre wereld. Daarnaast, den hof bedoel ik, lag 't oneindige weiland vol kieviten en meeuwen. En 't waren prettige menschen, bij wie ik inwoonde. Ze hadden een kanarie, heel wat duiven, een bloemtuin, moesgrond en boomgaard, een glas met goudvisschen en geen kinderen. Dat alles stond mij prettig aan. Want de vruchten, de insecten, de vogels deelden om strijd m'n liefde, vooral de eerste. In den winter '89/'90 had ik een aardige collectie vlinderpoppen. Ze lagen op en onder mos en werden nu en dan besprenkeld tegen 't verhard. Toch liep het met velen van hen slecht af. Het vroor hard; een dikke borstplaat bedekte de haven van ons dorp. De vogels kwamen gastvrijheid vragen bij de menschen. Zwarte lijsters met een oranje bek, bruine met een soort koekoeksveer, vol stippels aan de borst, zwarte met eveneens stippels aan de borst en een prachtigen langen staart, enfin, ik kon ze niet thuisbrengen, omdat er geen etiquette op stond. Een roerdomp met groene pooten en lange nagels, van honger doodgevroren bij een wak, is mij lang in herinnering gebleven, door de sigarenpijppjes, van zijn sprongen gemaakt. 'k Wilde hem opzetten, maar 't was de eerste maal, dat ik zoo iets bij de hand nam en.... 't fiasco was volkomen. Z'n veeren pronkten nog lang op een Dordtsche dameshoed.

Groote witte zwanen (de echte van Lohengrin) met een allersneeuwitst dons, riet-, kol- en andere ganzen, allen vielen als offers van de liefde der menschen naar hun vleesch. Zelfs futen, hier geschoten, werden in de stad voor eenden opgepeuzeld. De vogels waren legio.

Eens op een avond zit ik wat te schemeren, toen

er iets voorbij m'n raam glipte. 'k Steek de lamp op, 'k wil het gordijn laten zakken, maar jawel, een angstig gefladder rammelt langs de ruiten. 'k Schuif het venster op en een boomkruipertje snort m'n kamertje binnen. Dadelijk was 't raam toe en 't gordijn neergelaten. Ik bekijk m'n gast, die de wanden inspecteert. Och, och, wat zijn die kleine pietjes toch lief! 'k Ga op een rieten stoel zitten, en kalm wat lezen. Het diertje klemt z'n pootjes er aan vast en piept recht vergenoegd; van de warmte denk ik. Daarop draai 'k langzaam 't hoofd om en spreek 't zacht toe. Gek, niet waar, dat praten met zoo'n „stom dier!“ De rappe klimmer scheen mij te begrijpen, want hij bleef gerust zitten, hipte in alle hoeken, kwam tusschenbeide op m'n mouw zitten en sjilpte innig verheugd.

Daar kreeg ik een inval. Het boomkruipertje had natuurlijk honger. Wanneer heeft een vogel dien niet? 'k Haalde m'n sigarenkistje met poppen voor den dag. Drie kleintjes leg ik op een stuk mos op den grond. In een oogwenk waren ze binnen. Nog acht andere gingen denzelfden weg. Of ze lekker smaakten? 'k Smulde zelf!

M'n kostbaas kwam ook even en zei: U begrijpt toch, hoop ik, dat het diertje verstand heeft en er van overtuigd is, dat hij bij vrienden is!“ Nu probeerde ik het met een groote pop van een doodskopvlinder, maar 't zij, dat de honger over was, of de pop te groot, hij bekeek haar van alle kanten, draaide er om heen, maar toehappen deed hij niet. Tot half twaalf zijn we samen opgebleven, toen zat sinjeurtje in een hoek met het kopje in de rugveeren, zoodat het lange, kromme snaveltje geheel verborgen was. 'k Heb het schaakbord er voor gezet tegen tocht en ik kroop onder de dekens. 's Morgens streek ik het over den rug en liet het door 't raam wegvliegen. 'k Was dien dag in een genoegelijke stemming, want de krant vermeldde, dat vorst Bismarck er een roodborstje op nahield, zoodat ik met vreugde constateerde: vogels weten van beroemdheid des menschen niets af!

Dorp.

S. NUMAN.

Een aanbevelenswaardig tochtje voor een dierenvriend.

Mag ik eens een van mijn tochten beschrijven, die ik gemaakt heb, toen ik gelogeed was in Leersum? Een heerlijke zomerochtend was 't, en een prachtig heigezicht hadden we in de verte voor ons.

Vele planten zooals madeliefjes gingen open of waren

reeds open gegaan, en 't koren, waar tusschen de korenbloemen al in vollen bloei stonden, golfde nog door 't zachte windje. Toen we langs vele kronkel-paden op de hei waren gekomen, waar reeds de Calluna-heide in vollen bloei stond en bespikkeld met de gele Havikskruiden, zagen

we Leersum in de diepte liggen en aan den anderen kant 't Leersumsche veld met de pyramide v. Austerlitz heel in 't verschiet. Massa's groene en vuurroode vlindertjes dwarrelden voor ons op en zoo nu en dan schoot een hagedis zoo snel mogelijk weg.

Nadat we den Maasbergerstraatweg bereikt en die een eind afgewandeld hadden (de kant begroeid met Brem, Jasione en Campanula's), sloegen we even links een pad in, waar een hertenkom was. Tot mijn verbazing vond ik daar in dat bosch een stuk of vijf planten van Digitalis purpureum, omringd door de gewone Hypericum en een enkele H. humifusum.

Af en toe schiet er een konijn vlak voor ons weg. Na den straatweg een eind gevolgd te hebben, komen we bij een boschwachterswoning en vragen hem of 't zoogenaamde Ravibosch, waar een paar verlaten eendenkommen zijn, toegankelijk is. Na toestemming verkregen te hebben, gingen we daar in.

Een verbazend oud bosch is dit. Wat staan hier voor plantjes? zegt Bouman, de tuinknecht, die met me mee gaat, om mij den weg te wijzen. En ik die naar een werkende specht stond te kijken, zag dat we met de prachtige in bloei staande Veenbes: Vaccinium Oxycoccus te doen hadden. Sommige hadden reeds haar roode vruchtjes gekregen. Een eindje verder staan we voor een massa varens van manshoogte, die na mijn Suringar geraadpleegd te hebben de nogal zeldzame, maar daar heel veel voorkomende Koningsvaren of Osmunda regalis bleek te zijn. Sommige er van bloeiden, zelfs heele jonge varentjes hadden al sporen. Eén varen namen we mee en we kwamen met onze vracht juist aan 't station toen de trein vóór was. We wilden naar Venen. daal om daar nog wat te botaniseren.

Daar aan den spoordijk stond 't vol van Oenothera biennis.

In de diepte zag ik bij massa's Stratiotes; ook op een daarnaast gelegen veentje, Drosera rotundifolia en de zeldzamere intermedia.

We waren al een eind den Amersfoortschen straatweg opgewandeld, toen we rechts van den weg een heel groot moerassig veen zagen, doorsneden door breede greppels met water gevuld. We gingen er natuurlijk eens in.

Dadelijk viel 't oog op de blauwe Gentiaan, zoo mooi beschreven in Hei en Dennen, omringd door Succisa pratensis en Epilobium. Wat steken die blauwe bloemen

aardig tegen 't donkere groen af. Daarop wordt onze aandacht tot een klein plantje getrokken, dat in veenen nogal eens te vinden is, het is: Alisma ranunculoides. Wat heeft dat teere witte bloempjes! Bij sommigen zat 't zaad er reeds aan; dat zal ik uitzaaien. Ook zag ik daar Sonchus palustris, die hoog boven 't riet uitsteekt en op den grond veel Epipactis palustris; en wat staat dat vreemd mooi in zoo'n veen, dat wollige pluus der Eriophorum's. Het was al reeds half twee geworden en wanneer men onderweg wat botaniseren wil, ligt Veenendaal nog ver van Leersum. Daarom besloten we den tocht wat af te korten en gingen door 't dorp Veenendaal langs Prattenburg op den Amerongschen berg af. Daar hebben we een mooie vondst gedaan. Eenige ex. Wolverlei: Arnica montana, zagen we eensklaps voor ons, met die mooie oranjeleurige bloemen en, wat net zoo veel waard is: langs een vochtigen weg ontdekten wij Orchis maculata en Gymnadenia's bij massa's.

Ook zien we, na een eind verder geloopt te hebben, de heerlijke geurplant Melilotus officinalis. Er stonden gele en een heel eind verder witte exemplaren, doch niet veel. Door heerlijke bosschen gingen we op den Amersfoortschen berg af. Herhaaldelijk zagen we daarin eekhoortjes, die van tak op tak sprongen en zoo af en toe hoorde men 't knarsen van een specht. Weldra kwamen we aan 't Egelenmeer, waar 't vol stond van Erica Tetralix. 't Was één mooie rose vlakke. Het grootste deel stond weer onder water en enkele pollen staken er als kleine eilandjes boven uit. Op een enkele slechts kon ik komen en zag dat 't begroeid was met Oxycoccus.

Wat we daarna nog vonden, haalt niet bij 't vorige.

Toen we thuis waren gekomen, vonden we wel, dat we weer een flinke buit voor mijn Herbarium hadden gemaakt en ik hoop dat velen, die in de streken van Leersum of Doorn eens logeeren gaan, dien tocht eens zullen navolgen. Het is daar een prachtige streek, vooral voor jonge planten- en dierenliefhebbers, zoo als ik ben.

F. A. DES TOMBE

Van den jongenheer Des Tombe ontvingen wij ook een takje van een kronkelende Lijsterbes; slingeren kan 't eigenlijk niet heeten, wat de takken doen, toch is 't een merkwaardig verschijnsel. De bijgevoegde teekening was tot onzen spijt niet geschikt voor reproductie. H.

Een Rozen-vernier.

...Op welke insecten moet ik jacht maken, om te voorkomen, dat er in 't voorjaar in vele nieuwe rozeloten witte wormpjes zitten, die zich met het binnenste van den steel voeden, zoodat die geheel hol wordt. Ik merk het kwaad gewoonlijk eerst wanneer het bovenste gedeelte van den steel met de pas gevormde rozeknopjes gaat hangen, en dan is het laat. Daar ik vooreerst nog niet met mijn verdelingswerk kan beginnen, kan ik uw antwoord in de *Levende Natuur* afwachten.

MEV. TEN CATE HOEDEMAKER.

Diedam bij Zevenaar.

Mevrouw!

Op het gebied van plantenziekten durven wij geen advies geven. Professor J. Ritzema Bos, directeur van het Phytopathologisch Laboratorium, is echter zoo vriendelijk en bereidwillig geweest op ons verzoek uw vraag te beantwoorden,

met den volgenden belangrijken brief, waarvoor wij hem hartelijk dank zeggen, en die stellig u en nog veel andere bloemenvrienden teleurstelling zal besparen bij 't rozenkweken. H.

... Naar aanleiding van den brief van Mevrouw Ten Cate Hoedemaker, heb ik het genoegen u het volgende mee te delen. Het bedoelde insect is *Selandria candidata* Fall. (de witgerande rozenboorbladwesp). 't Is een klein, zwart bladwespje, waarvan de larve de toppen van jonge, bepaaldelijk van snel en weelderig wassende rozenscheuten uitvreet, zoodat het bovenste gedeelte van zoo'n scheut bruin wordt en sterft. Zoodra de larve volwassen is, kruipt zij uit den door haar bewoonden twijg, laat zich vallen en kruipt in den grond, waar zij zich inspint. Twee generatiën per jaar. Daar echter iedere bladwesp vrij lang werk heeft voor zij al hare eieren gelegd heeft — de eieren worden